

Un toc amable en temps inhòspits

Dc, 5/12/2018 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

El tercer cap de setmana de novembre va tenir lloc, al Santuari del Miracle, una trobada-recés sobre el temps d'Advent. Donat que el temps d'Advent és el temps de preparació del Nadal, algú feia broma dient que aquella trobada venia a ser una preparació de la preparació, cosa que resultava una mica pintoresc.

Però, pintoresc o no, la vintena de persones que hi vam participar hi van disfrutar. El monjo Ramon Ribera i un servidor vam fer les xerrades corresponents explicant el sentit del temps i fixant-nos especialment en els textos bíblics que s'hi llegeixen, mentre que la Mercè Solé va organitzar les diverses activitats que vam dur a terme. Ja dic, em sembla que tots ho vam disfrutar. Jo, com a mínim, us puc assegurar que sí. I de tot el que vam dir i fer, me'n vaig endur dos convenciments enfortits: coses que ja sabia, però que allà se'm van fer especialment paleses.

La primera, que la selecció de textos bíblics que es llegeixen en aquest temps, especialment els diumenges, són d'una gran potència i, llegits avui, diria que agafen un color i un tremp especials. Són textos que es reparteixen en els tres cicles de lectures dominicals, i per tant cada un d'ells es llegeix cada tres anys, però que plegats són una petita joia. Destacaria sobretot els textos d'Isaïes que el Ramon Ribera anomenava "textos editorials", que destaquen els objectius del projecte de Déu enmig de les vicissituds històriques; dos sobretot: Isaïes 2,1-5, el que diu que les nacions forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances, i Isaïes 11,1-10, el que diu que el llop conviurà amb l'anyell i que el vedell i el lleó pasturaran plegats. Destacaria, també, el text de sant Pau en què convida a viure contents en el Senyor i a fer que això es noti en el tracte amb els altres (Filipencs 4,4-7). Destacaria, encara, les respostes de Joan Baptista als qui anaven al Jordà a escoltar-lo, amb coses tan òbvies que qui tingui dos vestits en doni al qui no en té, i que ningú no s'aprofiti de la seva feia per extorsionar, per exemple (Lluc 3,10-18). I finalment, destacaria l'escena de la visita de Maria a la seva cosina Elisabet, i l'explosió de joia que respira la trobada de les dues dones embarassades, amb el cant del Magnificat com a conclusió (Lluc 1,39-56).

I la segona cosa que se'm va fer especialment palesa, és que la bellesa de la música o de la poesia poden ajudar molt a posar-se en sintonia personal amb el que estem celebrant. El dissabte al vespre, la Mercè ens va preparar una audició de diverses versions de dos cants, un d'Advent i un de Nadal. El d'Advent, el "Veni, Emmanuel", un cant de melodia francesa i text llatí basat en les anomenades "antífones de la O". I el de Nadal, la prou coneguda "Santa Nit". Certament, escoltar aquestes músiques en la pau del vespre va resultar una experiència molt agradable.

I bé. El resum de tot plegat, però, no es queda només en aquestes dues coses concretes que he explicat aquí. Sinó que em porten a tornar a descobrir que el temps d'Advent en què ara ens trobem, pot ser, si un l'aprofita, un molt bon toc amable enmig de la vida, i més encara en aquests temps tan inhòspits que estem vivint.

